

de til forældre med indtægter over de almindelige fripladsgrænser, når barnets ophold måtte anses særligt påkrævet af sociale eller pædagogiske grunde, og betalingsspørgsmålet vanskeliggjorde barnets optagelse eller forbliven i institution.

Med forslaget bortfalder adgangen til at yde socialpædagogiske fripladser, og der vil alene være adgang til at yde hel eller delvis friplads under hensyn til forældrenes økonomiske forhold.

For at afbøde virkningerne for de økonomisk dårligst stillede forældre, vil der samtidig hermed i en ny bekendtgørelse om forældrebetaling ske en gradvis opregulering af de eksisterende fripladsgrænser.

Såfremt optagelse i en daginstitution er påkrævet af hensyn til barnets tarv, kan det sociale udvalg fortsat efter bilstandslovens § 33, stk. 1, nr. 1, meddele henstilling eller pålæg herom med den virkning, at der vil kunne ydes hjælp til forældrenes udgifter hertil efter reglerne i bilstandslovens § 46, stk. 2. Endvidere kan der efter § 40, stk. 2, være tale om at yde hjælp til daginstitutionsoophold, som kan afværge et barns anbringelse uden for hjemmet.

Ændringen af § 73, stk. 2, skønnes ikke at have nævneværdige administrative konsekvenser for kommunerne.

Til nr. 12

Efter ønske fra de kommunale organisationer nedsatte socialministeren i december 1980 en arbejdsgruppe, der fik til opgave at foretage en gennemgang af bilstandslovens kontanthjælpsafsnit med henblik på forslag til ændringer, navnlig i retning af faste ydelser og forenklet sagsbehandling. Arbejdsgruppen, der blev sammensat af repræsentanter for de kommunale organisationer, Socialchefforeningen, den sociale årkestyrelse, amtsankenævnene, social-, arbejds- og finansministeriet og socialstyrelsen samt for forskningen inden for det sociale område, afgav i slutningen af maj 1981 en rapport, hvori der peges på nogle centrale områder i bilstandslovens kontanthjælpsafsnit, hvor hensynet til forenkling og overskuelighed gør ændring ønskelig.

Med hensyn til reglerne for forbigående kontanthjælp har arbejdsgruppen fundet, at retningslinjerne i § 37, der i et vist omfang forudsætter et skøn i hvert enkelt tilfælde, navnlig over rimeligheden af ansøgerens faste udgifter, er administrativt belastende i en periode, hvor antallet af ansøgninger om forbigående kontanthjælp er stigende på grund af den almindelige økonomiske stram-

ning i samfundet. Formodningen er samtidig for, at borgerens retssikkerhed vil blive styrket i det omfang, hjælpen udmåles efter mere faste kriterier, idet ansøgeren da vil have større mulighed for at overskue sine rettigheder og forpligtelser efter den sociale lovgivning.

På denne baggrund har arbejdsgruppen i sin rapport skitseret 2 modeller for beregning af forbigående kontanthjælp, der i større omfang end hidtil er baseret på faste ydelser.

Disse modeller tager udgangspunkt i to forskellige principper, idet den ene består i en dagpenge-lignende ydelse, der bygger på et indkomstbortfaldsprincip, mens den anden består i en udgiftsaf-hængig ydelse, sammensat af en grundydelse med tillæg for boligudgifter og for børn.

Efter førstnævnte model (model 1) ydes der til en person, der har mistet sin indtægt, et uspecificeret beløb, svarende til 90 pct. af pågældendes hidtidige indtægt opgjort efter principperne i sygedag-pengeloven. Som overgrænse for hjælpen anvendes det til enhver tid gældende dagpengemaksimum og som undergrænse et beløb, der svarer til folkepensionens grundbeløb (eller en procentdel heraf).

Da formålet med hjælpen imidlertid er at sikre, at der er midler til at opretholde et rimeligt leventiveau, vil en sådan dagpengelignende ydelse vanskeligt kunne stå alene. Det er derfor i modellen forudsat, at der i tilfælde med store forsørgerbyrder eller høje boligudgifter vil kunne ydes hjælp ud over dagpengemaksimum, jfr. den gældende formulering af bilstandslovens § 37, stk. 3.

Rapportens anden model (model 2) beskriver en ydelse bestående af 3 elementer:

- a) en *grundydelse* svarende til folkepensionens grundbeløb (eller en procentdel heraf). Denne grundydelse er beregnet til dækning af underhold samt alle faste udgifter, undtagen boligudgifter,
- b) et *boligtillæg* der efter regning skal dække alle udgifter vedrørende ansøgerens eller familiens bolig,
- c) et *børnetillæg* til hvert barn under 18 år, svarende til summen af det såkaldte normalbidrag for henholdsvis en fader og en moder (eller en brøkdel heraf).

Den samlede hjælp efter a), b) og c) må dog i intet tilfælde overstige det hidtidige leventiveau.

Med hensyn til den nærmere beskrivelse af modellerne samt variationer heraf henvises til rapporten, hvori der ikke tages stilling til, hvilken af modellerne der bør foretrækkes.